

Париж. Марі-Роз, чотири.
Світ знає — тут жив Ілліч.
...І ось я у цій квартирі;
з пам'яттю віч-на-віч.

Тут затишно, скромно, тихо.
Тут будь-яка книга, річ
по-особливому диха:
тут мислив, трудивсь Ілліч.

Скільки ж він витратив сили
тут, за оцим столом,
щоб наша доля ходила
з гордо піднятим чолом?!

Щоб відчиняла двері
воля усім трударям,
щоб над трухою імперій
сяяла чиста зоря!

Дмуха за вікнами осінь,
нині в Парижі сльота;
тут же — струмує ще й досі
ленінська теплота.

Нею до щему зігрітий,
мріями в Київ лечу,
де у цей день мої діти
квіти несуть Іллічу.

...Круті дерев'яні сходи.
Бувай, Марі-Роз, бувай!

Іду я від тебе гордий:
У мене на серці — май!

Бо й тут, на чужині, не сам я
і тут, поруч мене — Він.
Спасибі, Париже, за пам'ять.
Доземний тобі уклін.

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.